

ABSTRAKT

Většina prací o fotografii se zabývá obrazem a snahou porozumět fotografii jako snímku. Na rozdíl od teorie obrazu, tato práce pojednává o zkušenosti fotografa v okamžiku vzniku snímku, ale i o vlivu fotografie jako média na naše vnímání. Hlavním tématem je pak fotografie pohybu, kde můžeme nejlépe demonstrovat, jak fotografie mění jednak naše vnímání, tak rozumění vnějšímu světu. Začátek práce je věnovaný jednomu z největších českých fotografů – Josefu Sudkovi – který popisuje způsob jeho práce. Jeho vymezení fotografování, jako okamžiku „kdy do sebe všechno zapadne“ a nemožnosti se už nikdy vrátit do stejného okamžiku je stěžejním rysem fotografie, tak jak je prezentovaná v této práci a základem pro tezi celé práce, která je: že fotografie a fotoaparát mění způsob vnímání a že fotografie je aktualizací možnosti toho, jak vidíme to, co vidíme. O aktualizaci možnosti je pak řeč především v kontextu díla Barbary Probst, jejíž práce „Exposures“ zásadním způsobem vstupuje do historie fotografie, kdy opět důraz není kladem na obraz, ale na fotografa jako tvůrce obrazu.